

Arrest

nr. 178 369 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten C. DESENFANS en A.L. BROCORENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Irakees te zijn, geboren op 20 januari 1990 te Bagdad. U groeide op in de wijk al Adel en heeft vijf zussen: Z.(...), Z.(...), N.(...), R.(...) en Z.(...). In augustus 2008 trouwde u met S.(...)M.(...)K.(...) maar jullie woonden nooit samen en scheidden acht maanden later. U studeerde Financiële en economische wetenschappen in het Bagdad Instituut in al Iskan wijk van 2012 tot 2015. Omwille van het sektarisch geweld vluchtte uw familie in 2005 naar Homs, Syrië en in 2006 naar Egypte. Na twee maanden keerde u echter alleen terug naar Irak omwille van uw studies. U verbleef bij uw oom in al Ghazalia tot uw familie in 2007 definitief terugkeerde naar Irak. U woonde vanaf dan

opnieuw in al Adel samen met uw vader, M.(...)R.(...) M.(...)M.(...)S.(...), uw moeder, a.(...) O.(...)S.(...)A.(...)S.(...), en uw zussen R.(...), Z.(...) en Z.(...). In 2013 verhuisden jullie echter naar al Jamea nadat uw vader enkele sektarisch geïnspireerde dreigsm's'en ontving. Uw vader overleed kort daarna in juli 2013 maar uw moeder, R.(...) en Z.(...)wonen tot op heden in al Jamea. Uw zus Z.(...) (O.V. 8136120) vluchtte na u naar België omwille van problemen op haar werk, Z.(...)woont met haar man (.(...)) in al Adel wijk en N.(...) is met haar man (.(...)) naar Oostenrijk gevlucht.

Op 15 juni 2015, terwijl u op school was, ontving uw moeder een uitnodigingsbrief op uw naam van de sjiiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH). U werd verzocht zich aan te melden in hun hoofdkwartier in Palestinastraat. U ging niet op deze uitnodiging in en uit voorzorg vluchtte u de daaropvolgende dag naar uw nicht G.(...) in al Yarmouk en ging u niet meer naar school. Uw moeder ontving op 17 juni 2015 een tweede uitnodiging van AAH op uw naam. Opnieuw gaf u hieraan geen gevolg. Op 21 juni 2015 liet uw moeder u weten dat ze een dreigbrief had ontvangen waarin u een landverrader werd genoemd omdat u weigerde zich aan te sluiten bij de strijders (van AAH). U bleef in de hieropvolgende weken bij uw nicht en ging op 26 juni 2015 aangifte te doen bij de politie van al Yarmouk. Uw neef regelde vervolgens een vliegticket voor u richting Turkije en u verliet uiteindelijk op 19 juli 2015 legaal het land via de luchthaven van Bagdad. U reisde via Turkije, Griekenland en de Balkanroute tot in België waar u op 17 augustus 2015 aankwam en de daaropvolgende dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw vluchtrelaas en identiteit legt u volgende originele documenten voor: identiteitskaart (d.d. 01/10/2013), nationaliteitsbewijs (d.d. 20/10/2013), woonstkaart van al Jamea wijk (d.d. 23/02/2015), studentenkaart (d.d. 01/12/2012 - 01/10/2016), twee uitnodigingsbrieven van AAH (d.d. 15/06/2015 en 17/06/2015), een dreigbrief van AAH (d.d. 21/06/2015) en een politieaangifte (d.d. 26/06/2015). Daarnaast legt u een kopie voor van de woonstkaart van al Adel wijk (d.d. 31/05/2010) en de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 08/03/2015).

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande motieven.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door de sjiiitische milities, in casu Asaeb Ahl al Haq (AAH), voor de strijd tegen IS/Daesh. U duidt dit desondanks aan als het hoofdmotief van uw vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p. 18). Informatie waarover het CGVS beschikt ("COI Focus: Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 05 februari 2016, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt echter dat al Hashd al Shaabi (HS), de overkoepelende organisatie van de milities – waartoe ook AAH behoort - die deelnemen aan de strijd tegen IS/Daesh, uitsluitend werkt met vrijwilligers en bijgevolg geen nood heeft aan het dwingen van jonge mannen. In juni 2014 meldden zich naar schatting één miljoen vrijwilligers aan naar aanleiding van de oproep van de sjiiitische leider ayatollah al Sistani waardoor velen van hen noodgedwongen geweigerd werden. Zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, was er nog steeds geen sprake van een tekort aan vrijwilligers.

Gezien het grote aanbod aan vrijwillige leden is het hoe dan ook opmerkelijk dat de milities een ongemotiveerd iemand zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen. U kon dan ook niet hardmaken waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn. Eerstens behoort u tot de soennitische strekking. Het lijkt voortsnog hoogst merkwaardig dat sjiiitische milities, gekend voor hun vijandigheid jegens soennieten, diezelfde soennieten aan hun kant willen krijgen. In de beschikbare mensenrechtenrapporten noch in de Iraakse of internationale pers wordt bovendien enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering van soennitische moslims bij HS. Hoewel er zich wel degelijk enkele soennitische milities vrijwillig aansloten bij HS, blijft zelfs deze samenwerking tussen de soennitische stammenmilities en de sjiiitische milities uiterst moeizaam. U kunt bovenstaande informatie niet op overtuigende wijze weerleggen. U gevraagd waarom een sjiiitische militie soennieten zou rekruteren, merkt u enkel op dat soennieten zich aansluiten uit schrik voor HS, om ontvoeringen en dreigementen te vermijden (CGVS, p. 20). Wanneer de vraag u nogmaals wordt gesteld, antwoordt u opnieuw ontwijkend. U stelt dat HS het schandalig vindt dat soennieten hen niet accepteren, dat zij zichzelf als helden beschouwen en de soennieten beschouwen als de oorzaak van de problemen in Irak (CGVS, p. 20)..

Als voorbeeld verwees u hierbij naar twee van uw medestudenten, beiden lid van HS, die na elke bomaanslag u en alle andere soennieten als schuldigen aanduiden en de problemen in Irak aan de soennieten toeschreven (CGVS, p. 20). Deze zienswijze en attitude indachtig is het des te

onwaarschijnlijker dat de sjitische milities, i.c. AAH, "onbetrouwbare" soennieten zou dwingen zich bij hen aan te sluiten en met hen samen te werken. De door u geschetste attitude van HS ten aanzien van de soennieten bevestigt daarentegen eens te meer de heersende vijandigheid ten aanzien van de soennitische gemeenschap. U kunt voorts niet aantonen waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door AAH. U wordt verschillende malen gevraagd waarom u in het bijzonder gedwongen gerekruteerd zou worden. Vooreerst stelt u dat iemand die niet akkoord gaat met de daden van de milities onmiddellijk wordt aangesproken en gevraagd zich aan te sluiten of spion te worden (CGVS, p. 23). Verder verklaart u dan weer dat u een rustig persoon bent (CGVS, p. 21) en dat elk rustig iemand die van het leven geniet en vrienden heeft, wordt lastig gevallen en gevraagd zich aan te sluiten (CGVS, p. 23). Later verklaart u dan weer dat AAH u wilt rekruteren gezien u hun ideeën niet aanvaardt en u weigerde zich aan te sluiten (CGVS, p. 25), een antwoord waarvan de causaliteit niet lijkt te stroken. U tot slot confronterend met het feit dat het rekruteren van een tegenstander niet productief lijkt, zegt u dat AAH u niet in de strijd zou inzetten maar zou gebruiken om te stelen en mensen lastig te vallen in Bagdad (CGVS, p. 25). Dit is echter uw eigen conclusie (CGVS, p. 25) en blijft dan ook niet meer dan een veronderstelling. Deze verklaringen zijn keer op keer ontoereikend vermits zij niet aantonen waarom u persoonlijk, tegen de gekende informatie en algemene tendens in, alsnog gedwongen gerekruteerd zou worden. Bovendien heeft u geen kennis van anderen die op eenzelfde manier gedwongen gerekruteerd werden en/of bedreigingen ontvingen na het weigeren van AAH-lidmaatschap. U weet enkel dat soennieten zich hebben aangesloten (CGVS, p. 24), hetgeen het CGVS niet betwist.

Naast de drie brieven die u zogenaamd ontving in de week van 16 juni 2015, vernam u verder niets meer van AAH. Hiervoor heeft u evenmin een overtuigende verklaring. Niemand wist waar u was sinds u naar uw nicht gevlucht was (CGVS, p. 22), zo verklaarde u het stilzwijgen van AAH. U erop wijzend dat de eerste drie brieven gewoon bij uw moeder werden afgegeven en dat AAH daar dus opnieuw kon aankloppen, antwoordde u dat u het land had verlaten (CGVS, p. 22). Nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u nog meer dan drie weken na de dreigbrief in Irak bleef, merkte u op dat er niets sterker is dan een doodsbedreiging en dat AAH bijgevolg niets meer kon doen (CGVS, p. 24). Het spreekt voor zich dat deze verklaringen niet afdoende en zelfs onlogisch zijn. Gezien de machtspositie en het criminele karakter van de milities (CGVS, p. 10), zoals u zelf verklaarde, is het weinig waarschijnlijk dat zij geen verder gevolg zouden geven aan hun bedreigingen. Minstens mag het verbazen dat zij niet meer naar u zouden komen zoeken.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde brieven van AAH, namelijk twee uitnodigingen en de dreigbrief, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Allereerst dient te worden benadrukt dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze werden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Wat de oproepingsbrieven u bij AAH te melden en de dreigbrief van AAH betreffen dient voorts te worden benadrukt dat het hier gedrukt document gaat wat door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kan worden opgemaakt. De authenticiteit van deze document kan aldus niet worden nagegaan.

Dat het logo en de stempel van AAH op deze documenten te zien is, doet hieraan geen afbreuk. Wat de oproepingsbrieven betreft die u kreeg van AAH kunnen voorts nog een aantal bijkomende opmerkingen worden geformuleerd. Zo beweerde u dat u de eerste brief ontving op 15/6/2015. De twee uitnodiging ontving u op 17/6/2015, zo stelde u (CGVS p. 15 en 16). Aangaande de eerste uitnodiging die u kreeg stelde u dat er geen datum of tijdsbepaling werd vermeld betreffende het tijdstip waarop u zich diende aan te melden (CGVS p. 15 en 16). Nochtans blijkt uit de vertaling van het betreffende document dat wel degelijk een specifiek tijdstip werd gegeven, i.c. werd u opgedragen u diezelfde dag na het middaggebed aan te melden (zie vertaling document in groene map). Wat de tweede brief betreft verklaarde u voorst dat er ook geen datum stond vermeld waarop u zich diende aan te melden, maar wel dat u zich na het vrijdagsgesbed moest aanmelden (CGVS p. 16). Gezien 17/6/2015 een woensdag was, zou dit willen zeggen dat u zich pas na twee dagen diende aan te melden na het avondgebed. Ook dit strookt echter niet met de inhoud van het document zelf zoals blijkt uit de vertaling (zie vertaling document in groene map). In de uitnodiging wordt u immers opgedragen om u weerom de dag zelf na het avondgebed aan te bieden. Dat uw verklaringen betreffende beide uitnodigingsbrieven niet stroken met de inhoud van de uitnodigingen zelf wat betreft de momenten waarop u zich diende aan te melden doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast legde u ook een aangifte voor van 26 juni 2015 bij de politie van al Yarmouk. Na vertaling van het document dient ook hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud

van het document. U verklaarde immers dat u reeds op 16/6/2015, nadat de eerste uitnodigingsbrief bij uw moeder werd afgegeven, onderdook bij uw tante (CGVS p. 9, 16 en 18). Echter, uit een vertaling van het politieel document blijkt dat u pas na de dreigbrief uw huis verliet, i.c. op 21/6/2015. (Dit terzijde, het door u voorgelegde politieel document kan hoogstens aantonen dat u klacht indiende bij de politie. Het betreft echter een loutere weergave van uw eigen verklaringen die door de politie werden genoteerd. Uit deze stukken kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de feiten waarvoor u klacht indiende zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De overige documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande argumentering. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw woonstkaarten en uw studentenkaart hebben slechts betrekking tot uw identiteit, herkomst en opleidingsniveau hetgeen hier niet ter discussie staat. Voorafgaande bevindingen indachtig volstaan deze documenten hoegenaamd niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle

over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 4 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen en omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker stelt in hoofddorde in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij wijst op de aangevoerde feiten en stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben wegens de gedwongen rekrutering waarvan hij het slachtoffer is geweest.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn profiel. Hij betoogt in deze:

“Overwegende dat een vluchteling een gegronde vrees voor vervolging heeft tegenover zijn land van herkomst wegens zijn godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging en niet kan of wenst de hulp van zijn autoriteiten in te roepen (artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake de vluchtelingenstatus);

Dat het begrip “daden van vervolging” niet gedefinieerd word door de wet, wordt er aanvaard dat de daden ernstig genoeg moeten zijn omwille van hun aard of van hun herhaalde karakter om een schending te vormen van de fundamentele Rechten van de Mens;

Dat uit een studie “Safe at last” van de UNHCR d.d. 2011 en steeds van toepassing blijkt dat, wegens een te restrictieve interpretatie van de gronde tot vervolgingen, een te brede interpretatie van de actoren van het geweld, een te hoog vereiste niveau van bewijslast en steeds een problematische geloofbaarheid onderzoek door de bevoegde asielinstanties, vele kandidaat-vluchtelingen afkomstig uit Irak, ten onrecht, niet als vluchteling erkent werden;

Dat inderdaad, « on présume souvent à tort que les réfugiés générés par la guerre ou ceux qui fuient un conflit armé ne relèvent pas du champ d'application de la Convention de 1951. En fait, de nombreux conflits modernes se caractérisent par une violence ciblée contre des groupes ethniques, raciaux ou religieux particuliers. Il doit être procédé à une évaluation complète de l'applicabilité des critères de la Convention de 1951 avant d'accorder des formes de protections complémentaires, souvent associées à des droits moins étendus » ;

Dat, enerzijds, de jongeren die een vrees tot gedwongen rekrutering binnen een gewapende groepering, een welbepaalde risico groep vormen;

Dat, anderzijds, de Eligibility Guidelines dat de UNHCR in 2012 heeft gepubliceerd bevat de voorschriften die door de bevoegde asielinstanties gevolgd moeten worden om de asielaanvraag te beoordelen;

Dat, de burgers die een religieus profiel hebben of aan wie deze profiel gegeven word door de actoren van de vervolgingen, in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van hun religie of (gegeven) religieuze identiteit;

Dat dit het geval is voor de Soennieten die het slachtoffer zijn van de sjiitische milities die, o.a. in Bagdad straffeloos vermoorden, ontvoeren, arresteren, brutaliteit uitoefenen, ...;

Dat de sjiitische milities de machtsvacuum in Bagdad hebben opgevuld en sindsdien straffeloos hun wreed uitoefenen;

Dat zowel de staat als het leger machteloos blijft tegenover hun moorden, ontvoeringen, mishandelingen, en andere mensenrechtenschendingen die in hoofddorde, gericht zijn op de soennitische bevolking;

Dat verzoeker klaarblijkelijk heeft gemaakt dat hij bedreigd en vervolgd was omwille van zijn soennitische achtergrond, dus omwille van zijn godsdienst;

Dat hij verklaart en in huidig beroep bewijst dat hij geen beroep kan doen op de Staat om enige vorm van bescherming te verkrijgen;

Dat verzoeker in de context van het sektarisch geweld en binnenlands gewapend conflict in Irak een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn godsdienst heeft;

Dat verweerder partijdig te werk is gegaan gedurende het interview betreffende de gedwongen rekrutering van de soennieten en, ten gevolge, de bestreden beslissing niet staat op alle objectieve informatie die ze had moeten zoeken hieromtrent, en dit des te meer nu verzoeker eenduidige en plausibele verklaringen aflegt;

Dat de bestreden beslissing aangetast is door onwettigheden;

Dat het middel is gegrond;”

Verzoeker stelt in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst in dit kader eerst naar artikelen 2 en 3 EVRM en de rechtspraak dienaangaande van het EHRM en de Raad van State. Verder stelt hij:

“Dat artikel 15, c) van de Kwalificatie Richtlijn bepaalt: Ernstige schade bestaat uit: (...) of c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”;

Dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet het begrip “ernstige en persoonlijke bedreigingen” zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omzet nu enkel bepaald wordt dat er ernstige bedreigingen van het leven of de persoon moeten bestaan in geval van een willekeurig geweld in het kader van een buitenlands- of binnenlands gewapend conflict;

Dat vervolgens hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke bepaalde redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden;”

Verzoeker wijst voorts op de inhoud van de motiveringsplicht en artikel 26 PR CGVS. Tevens verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van State omtrent artikel 26 PR CGVS. Hij vervolgt:

“Dat, ten derde, verzoeker heeft aangetoond dat het van uiterst belang en fundamenteel is dat ieder van de betrokkene partijen zijn bronnen uitdrukkelijk en nauwkeurig vermeld, alsook de redenen waarom een bron anoniem zou moeten blijven, doch schendt het Cedoca, en ten gevolge verweerder die zich op het Cedoca document (COI Focus. Irak – Bagdad) deze plicht;

Dat inderdaad, de telefonische en e-mails contacten van het Cedoca om zijn COI Focus op te stellen, rapport die het gewichtigste bron van informatie is waarop tegenpartij de bestreden beslissing staat, niet telkens vermeld worden, noch de redenen waarom deze personen gecontacteerd werden en waarom men redelijk kan geloven dat deze persoon betrouwbaar zijn;”

Verzoeker citeert in deze eveneens uit het rapport *Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad* van Caritas International.

Vervolgens betoogt hij :

“Dat het Cedoca zich, ten onrechte, te vrede stelt met de communicatie “gezaghebbende medewerker internationale organisatie” of “Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie te Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven”, de welke in geen geval als voldoende beschouwd kan worden in toepassing van, zowel artikel 26 van het K.B. de rechtspraak van de Raad van State zoals hierboven meegegeven, het rapport aan de Koning betreffende artikel 26 van het K.B 11 juli 2003, als de motiveringsplichten bepaalt door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen;

Dat zulke “referentie” geen aanduidingen geven aan verzoeker over de bron zelf: wie is die persoon? Waarom zouden we deze bron moeten vertrouwen? Waarom blijft deze bron anoniem? Van waar haalt hij de gegeven informatie? In welke hoedanigheid deelt hij deze informatie mee? Van wanneer dateert deze informatie? Is deze bron vandaag de dag nog tewerk gesteld in Bagdad?

Dat bovendien de Raad van State in bovenvermeld arrest dd. 10.11.2015 met referentienummer 232.858, dit bevestigt (stuk 4, pp.6 – 7);

Dat verzoeker, wegens een gebrek aan informatie over de gebruikte bronnen van verweerder in het toegevoegde administratief dossier, niet in staat is om, ten gronde, zowel de bronnen als de gegeven informatie na te gaan, noch te weerleggen;

Dat dit een schending vorm van de algemene rechtsbeginsels van tegenstelbaarheid der debatten en van de rechten van de verdediging;

Dat dit ook een schending vormt van artikel 13 van het EVRM de welke het recht tot op een daadwerkelijk rechtsmiddel bepaalt en een schending van artikel 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die het recht op behoorlijk bestuur toewijdt;

Dat Uw Raad in een arrest van de Franstalige kamer, arrest n° 165.616 dd. 12 april 2016 beoordeelde hieromtrent dat

(...)

Dat de Raad van State in een arrest dd. 24.02.2015 beoordeelde dat artikel 26 K.B. 11 juli 2003 van toepassing is in het kader van de onderzoeken op informatie om de feitelijke aspecten van een asielrelaas na te gaan;

Dat de evaluatie van de veiligheidssituatie te Bagdad een feitelijk element vormt die ten gronde onderzocht moet worden gedurende de behandeling van de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling afkomstig uit deze regio van Irak;

Dat ten gevolge artikel 26 K.B. 11 juli 2003 onbetwistbaar van toepassing is in hoofde van verzoeker als deze de veiligheidssituatie in Bagdad onderzoekt en haar beslissing staat op bepaalde rapporten en documenten;

Dat verweerder dus verplicht is al zijn bronnen op een nauwkeurige en duidelijke wijze mee te delen, en in geval bepaalde gegevens per telefoon of email gekregen worden, zich houden aan de voorschriften van artikel 26 K.B. 11 juli 2003;

Dat, zoals aangetoond, dit niet het geval is in casu;

Dat de niet-naleving van de wettelijke bepalingen omtrent de uitdrukkelijke motivering van alle administratieve beslissingen een “materiële onregelmatigheid” vormt in de zin van artikel 39/2, §1, al. 2, 2° van de Vreemdelingenwet;

Dat de schending van een uitdrukkelijke motiveringsplicht de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt;

Dat het middel gegrond is;”

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent het begrip ‘willekeurig geweld’. Hij verwijst daarbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten *Elgafaji* en *Diakité*, naar de zaak *Tadic* voor het voormalige Joegoslaviëtribunaal en naar het arrest *Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM. Vervolgens stelt hij:

“Dat de relevante criteriums zoals bepaalt in het bovenvermeld arrest Diakité, in casu onderzocht moeten worden en dat indien deze criteriums vervuld zijn, er geconcludeerd moet worden dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming status op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet;

Dat het conflict in Bagdad gekarakteriseerd is door:

- ☐ *een algemene geweldsituatie wegens een heel groot aantal aanslagen en burgerlijke slachtoffer alsook een zeer hoge graad van criminaliteit (vermoordingen, ontvoeringen, brutaliteit, corruptie, ...),*
- ☐ *oorlogsmethoden en tactieken aangezien alle partijen in het conflict gecoördineerde aanslagen plegen en gebruik maken van verschillende soorten explosieve en geweren,*
- ☐ *het risico van burgerslachtoffers de welke niet betwist kan worden door verweerder nu het COI Focus Bagdad dd. 31.03.2016 bevestigt dat, zowel in 2015 als in 2016, Bagdad het hoogst aantal maandelijks burgerslachtoffers telt (COI Focus p. 16),*
- ☐ *burgerslachtoffer gerichte doelwitten,*
- ☐ *een verlengde aard van de gevechten aangezien Irak sinds begin van de jaren 2000 een situatie van open conflict kent;”*

Verzoeker verwijst voorts naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder doet hij gelden:

“Dat het beleidsnota van het CGVS, dd. 3 september 2015 (stuk 13), bepaalde welke regio's in Irak een uitzonderlijke situatie kende in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet;

Dat de dossiers betreffende personen afkomstig uit Bagdad op dat moment dan “gevroren” waren;

Dat een maand later, in oktober 2015, alhoewel verweerder de regio's die volgens haar geen uitzonderlijke situatie kennen in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet meer lijst, ineens de subsidiaire bescherming aan ieder kandidaat-vluchteling afkomstig uit Bagdad geweigerd werd zonder dat enig objectieve informatie een substantiële vermindering of verandering van het geweldsituatie te Bagdad bevestigde;

Dat geen enkele objectieve informatie of bron deze verandering van standpunt kan rechtvaardigen noch uitleggen;

Dat dit des te meer opvallend is nu verweerder nooit het geweld die in Irak, waaronder Bagdad, heerst, heeft betwist;

Dat inderdaad, het beleidsnota van het CGVS dd. 26.10.2015 betreffende Irak bevestigt dat Irak een verwoestende binnenlands gewapende conflict kent, vooral sinds juni 2014 toen de Islamitische Staat een deel van het gebied is binnen gegaan (stuk 14);

Dat in het doodachtig binnenlands gewapend conflict in Irak, waaronder te Bagdad, de burgers gerichte slachtoffers zijn omwille van hun religieuze achtergrond, hun etnische achtergrond of hun politieke overtuigingen;

Dat het conflict in Bagdad het vorm van aanslagen, ontvoeringen, moorden, neemt en maandelijks honderden slachtoffers veroorzaakt;”

Verzoeker uit andermaal kritiek op de informatie van verweerder en betoogt:

“Dat verweerder, betreffende de COI Focus Bagdad, meerdere substantiële informatie niet vermeld in de bestreden beslissing alhoewel deze uitdrukkelijk geschreven worden in het document waarop ze hoofdzakelijk de bestreden beslissing staat;”

Vervolgens geeft hij aan:

“Dat, ten eerste, verweerder erkent dat de situatie in Bagdad, complexe, problematisch en ernstig is en dat diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden;

Dat er niet wordt tegengesproken dat gewelddaden de vorm van aanslagen, brutaliteiten, kidnappings, en moorden nemen die welke maandelijks honderden slachtoffers veroorzaken³⁴;

Dat “Ieder maand van 2015 en ook in 2016 telt de provincie Bagdad in absolute cijfers het hoogste aantal burgerslachtoffers”;

Dat bovendien bevestigt het COI Focus, ten eerste, dat er een serieus risico bestaat tot onderrapportering van het aantal burgerslachtoffers wegens i) het verminderen van de melding van de aanslagen gedurende de vakantieperiodes, ii) de censuur en de regeringspropaganda uitgeoefend door de overheid sinds de zomer 2014, iii) het niet kunnen publiceren, door de organisatie ter plaatse, van de cijfers betreffende het aantal slachtoffers en, ten tweede, dat het daadwerkelijk geweld mogelijk hoger ligt dan gerapporteerd;

Dat, ten tweede, Bagdad een aanslag zone van de I.S is en dat deze organisatie er een terreur campagne lijdt;

Dat verwerende partij erkent dat de Islamitische Staat verantwoordelijk is van de meeste aanslagen te Bagdad (bestreden beslissing p. 3);

Dat deze aanslagen van aard veranderd zijn en dat ze nu de vorm van regelmatige maar minder grootschalige aanslagen nemen;

Dat bovendien verweerder erkent dat er een open strijd is tussen de Irakese overheid en de I.S nu ze twee aanslagen refereert van 11.01.2016 in een commercieel centrum en het dubbel aanslag van 28.02.2016 te Abu Ghraib gedurende de welke de militaire tactieken gebruikt werden;

Dat de Iraakse overheid machteloos is zijn eigen burgers te beschermen gezien het feit dat de provincie sinds 2015 ieder maand het grootste aantal burgerslachtoffers kent en dat, in geval van een confrontatie met de (sjiitische) milities – de welke zeer snel de machtsvacuum daar hebben opgevuld - het leger en de politie het onderspit delven;

Dat de hoofdstad regelmatig aanslagen met auto's kent, zelfmoordaanslagen, aanslagen met explosieven die gedissimileerd worden op de kant van de weg, alsook nieuwe vormen van aanslagen zoals : riemen met explosieven die door fietser of motorrijders gedragen worden, gecoördineerde aanslagen met explosieve riemen, mannen met automatische geweren,...;

Dat, het groot aantal aanslagen die er plaats vinden en waarvan de I.S verantwoordelijk is, hun macht om in eender welk plek van de hoofdstad er gecoördineerde aanslagen te plegen, aantoon, en dit, ondanks de veiligheidsmaatregelen die er genomen werden;

Dat hun aanslagen plaats vinden in hoge bezochte plaatsen om het meest mogelijke slachtoffers te veroorzaken en dat ten gevolge niet enkel de sjiiten gerichte doelwitten zijn;

Dat de IS het systematisch gemunt heeft, o.a. op soennieten die zich niet aansluiten bij hun barbaarse en fundamentalistische godsdienstopvatting (stuk 12, p. 3);

Dat “mannen, vrouwen en kinderen stelselmatig het doelwit zijn op grond van hun etnische, religieuze of sektarische identiteit”(stuk 12, p. 3);

Dat hun haat gepaard gaat met gruwelijke schendingen van de mensenrechten (gerichte moorden, gedwongen bekeringen, ontvoeringen, slavernij, seksueel misbruik, gedwongen rekrutering, vernieling van gebedshuizen);

Dat geen enkele burger zich kan beschutten tegen hun wreed;

Dat verweerder erkent dat er maandelijks honderden slachtoffers zijn in Bagdad omwille van huidige gewelddadige situatie, maar weglaat te preciseren dat, in feiten, Bagdad het grootste aantal maandelijks burgerslachtoffers telt, en dit zowel in 2015 als in de eerste 6 maanden van 2016;

Dat bovendien Cedoca onderlijnt het risico van onder-evaluatie van het aantal slachtoffers aangezien i) bepaalde slachtoffers niet zichtbaar zijn, ii) er veel onbekende dode personen teruggevonden worden, iii) de overheid een censuur politiek en propaganda leidt;

Dat Uw Raad in de arresten dd. 12.04.2016 met n° 165 615 en 165 616 dit ook heeft benadrukt;

Dat, ten derde, de sjiitische milities zijn verantwoordelijk voor individuele vormen van geweld en mensenrechten schendingen in Bagdad, zoals ontvoeringen, vermoordingen, brutaliteiten, enz.;

Dat hun doelwit de soennieten zijn;

Dat de aanwezigheid van de sjiitische milities de aanslagen gepleegd door de I.S. niet heeft verhinderd;

Dat « Il semble que les milices chiïtes aient “rempli le vide de pouvoir résultant des défections dans l’armée irakienne”. Les milices ont, par conséquent, mis en place leurs propres check-points. Elles agissent en toute impunité, et ont le dessus si une confrontation survient avec les forces officielles de sécurité. De nombreux incidents sont imputés aux milices chiïtes, tels que des arrestations, des mauvais traitements, des disparitions de civiles. Des cadavres sont retrouvés dans les rues, mais il est difficile d'imputer la responsabilité de ces meurtres aux milices puisque certains miliciens agissent pour leur propre compte, et certaines organisations criminelles sont également actives dans la ville » (stuk5) ;

(Vrije vertaling: Blijkbaar hebben de sjiiitische milities de machtsvacuum wegens deserties binnen het Iraakse leger, opgevuld. Des milities hebben, ten gevolge, hun eigen check-point in staat gezet. Ze handelen in alle strafloosheid, en overwinnen indien er een confrontatie gebeurd met de officiële veiligheidsdiensten. Vele incidenten worden verwijten aan de sjiiitische milities, zoals arrestaties, mishandelingen, verwijdering van burgers. Lijken worden in de straat teruggevonden, maar het is moeilijk om te verantwoordelijkheid van deze moorden aan de milities aangezien bepaalde militieleden voor hun eigen aan het werk gaan, en bepaalde criminele bendes ook actief zijn in de stad.);

Dat deze vaststellingen de onmacht van de Irakese staat tegenover het gewapend conflict die in Bagdad heerst en maandelijks honderden slachtoffers veroorzaakt;

Dat, ten vierde, verweerder lijst een aantal "objectieve" elementen die in aanmerkingen genomen moeten worden als men het aantal doden en gewonden onderzoekt en somt een aantal gegevens die zouden bewijzen dat Bagdad "normaal" werkt;

Dat verweerder benadrukt dat het leven maar moeilijk voorruit gaat in Bagdad wegens corruptie, wanbestuur, IDP's en het groot aantal check-points;

Dat bovendien gedurende de meest gewelddadige periode van het sektarisch conflict in Irak, zijnde 2006 – 2007 ging het openbare leven te Bagdad ook zijn gang, wat ook de het geval was toen in 2015 verweerder wel de subsidiaire bescherming toekende aan Bagdadi's (of ten minste de dossiers Irak/Bagdad "bevroren" had);

Dat dit in se dus geen aanwijzing vormt dat het leven normaal verder gaat in Bagdad en dat er zeker daarvan geen conclusie getrokken kan worden betreffende het bestaan of niet van een binnenlands gewapend conflict die aanleiding geeft tot een willekeurig geweld in Bagdad;"

Verzoeker voert verder aan:

"Overwegend dat de actualiteit steeds aanduidt dat er in Bagdad en intern gewapend conflict heerst en dat de overheid onmachtig blijft tegenover de vele extremistische groeperingen die er dagelijks aanslagen, ontvoeringen, vermoordingen, ... plegen;

Dat de mensenrechtensituatie steeds verslechterd wegens oorlogsmisdrijven en mensenrechtenschendingen gepleegd door de veiligheidsdiensten en de sjiiitische milities (stuk 7);

Dat "Face à la progression de l'EI, le premier ministre Haider AL Abadi, a accepté le déploiement des Unités de mobilisation populaire à l'appui d'une contreoffensive des forces gouvernementales, bien que leur membres aient commis de graves atteintes aux droits humains des sunnites »;

Dat « La situation sécuritaire est liée d'une part aux attentats qui augmentent dans 2 gouvernorats faisant accroître fortement le nombre des morts part attentats en Irak à 664 morts en mars contre 450 morts en février, 397 morts en janvier et 545 en décembre 2015, et, d'autre part, aux actes des banditisme (attaques à main armée et enlèvements) qui continuent d'augmenter notamment à Bagdad » (stuk 10) ;

Dat « Le nombre de mort par attentats est de 607 victimes (664 en mars ; 450 morts en février ; 397 morts en janvier). Les gouvernorats d'Al Anbar, Nineveh et Bagdad concentrent 72% des morts par attentats. A Bagdad, on compte en avril 107 morts contre 63 en mars et 69 en février. Les attentats terroriste ont pris la forme de kamikazes ave ceinture d'explosifs et voitures piégées. » (stuk 9) ;

Dat « En Irak, la reprise de Faluja (aan de rand gelegen van Bagdad) pose à la coalition un problème humanitaire sans précédent. Les 900 000 habitants sunnites toujours présents dans la ville, encerclée notamment par les milices chiites, craignent des représailles massives. Malgré le manque de vivre et de médicaments, résister pour eux est une question de vie ou de mort. Si le siège et a résistance se prolongent, une crise humanitaire sans précédent risque d'entacher durablement l'image du combat de la coalition contre Daesh » (stuk 11) ;

Dat er niet betwist word dat de I.S. aanwezig is in Bagdad alwaar hij meerdere aanslagen pleegt en honderden slachtoffers veroorzaakt;

Dat « L'EI imposait ses règles strictes en matière de tenue vestimentaire, de comportement et de circulation aux personnes qui restaient dans les régions qu'il contrôlait, sanctionnant sévèrement tout manquement à ces règles. Ses combattants procédaient à des exécutions sommaires en public, entre autres châtiments infligés aux personnes condamnées par ses « tribunaux » pour avoir transgressé ses règles ou son interprétation du droit musulmans » (stuk 7) ;

Dat op 11.05.2016, 86 personen om het leven zijn gekomen na drie aanvallen van de IS te Bagdad, waaronder één op een bomvolle markt (stuk 8);

Dat de drie aanslagen plaats vonden in zowel sjiiitische als soennitische wijken van Bagdad (Sadr City, ten noorde van Bagdad, Kazimiyah en Jamea);

Dat « La crise est suivie avec inquiétude par les Etats-Unis qui craignent qu'elle ne "détourne" les autorités irakiennes de la lutte contre l'EI. Washington a accru son soutien au militaire à Bagdad pour aider l'armée irakienne à reconquérir les vastes territoires tombés aux mains des djihadistes depuis

2014. (...) Mais les jihadistes conservent des places fortes, dont Mossoul, la deuxième ville du pays, et gardent la capacité de frappe à Bagdad ou dans les régions majoritairement chiïtes»(stuk 8);
Dat het Cedoca bevestigt dat de Iraakse Staat onmachtig is, zowel tegenover de I.S. als tegenover de vele sjiitische milities die verantwoordelijk zijn van dagelijkse mensenrechten schendingen, waaronder moorden en ontvoeringen;”

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad. Hij betoogt in dit kader:
“**Overwegende dat** de mensenrechtensituatie steeds verslechterd in Irak, waaronder Bagdad (stuk 7);
Dat « Face à la progression de l'EI, le premier ministre Haider AL Abadi, a accepté le déploiement des Unités de mobilisation populaire à l'appui d'une contreoffensive des forces gouvernementales, bien que leur membres aient commis de graves atteintes aux droits humains des sunnites » (stuk 7);
Dat verzoeker een soennitische staatsburger is afkomstig uit Bagdad;
Dat de soennieten in Bagdad “nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen” zijn en “worden de soennitische IDP's e sommigen ui de zuidelijk voorsteden meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad”;
Dat er in Bagdad tal van sjiitische milities aanwezig zijn;
Dat deze sjiitische milities, alhoewel ze officieel, ervoor zouden zorgen dat er minder terroristische aanslagen gepleegd worden de I.S. (deze vinden nog bijna dagelijks plaats voor) zijn ze toch verantwoordelijk voor ontvoeringen en moorden, willekeurige arrestaties en detenties enz., in hoofddorde tussen de soennitische bevolking;
Dat “Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen).
Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontatie tussen milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan kortste einde trekken”;
Dat het COI Focus hieromtrent verschillende voorbeelden geeft;
Dat het Cedoca verder bevestigt dat “Verschillende factoren dragen volgens het Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen, of moorden, begaan door sjiitische milities”, waaronder:
- De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad,
- De overmacht van de sjiitische milities op het Iraakse leger,
- Het offensief van ISIS te Bagdad en de val van Mosoel de welken als rechtstreeks gevolg hebben, de toeneming van het geweld ten aanzien van de soennieten,
- Risico tot arrestatie door de veiligheidsdiensten omwille van een (willekeurige) verdachte lidmaatschap bij IS
Dat verzoeker, in zijn hoedanigheid van soennitische Iraakse staatsburger afkomstig uit Bagdad, in huidige context van binnenlands gewapend conflict waarin de overheid de strijd, tracht de lijden tegen de I.S, en de sjiitische milities straffeloos toelaat in Bagdad er hun wreed uitvouwen hoofdzakelijk tegen de soennitische bevolking, hij een serieuze en reëel risico tot ernstige bedreiging loopt van zijn leven of persoon;
Dat het binnenlands conflict die in Bagdad heerst de facto een vorm van willekeurig conflict vormt;”

Verzoeker concludeert:

“Overwegende dat verweerder een partijdige lezing doet van de COI Focus Bagdad dd. 31.03.2016 waarop ze zich nochtans gewichtig baseert om de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming (proberen) te staven;

Dat verweerder erkent:

- Dat veiligheidssituatie in Bagdad complexe, problematisch en ernstig
- Dat het geweld in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak in de vorm van terreuraanslagen, mishandelingen, ontvoeringen en moorden,
- Dat “het is duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burger gericht is” (bestreden beslissing p. 3),
- Dat zowel de sjiitische burgers als de soennitische burgers het slachtoffer zijn van huidige gewelddadige situatie te Bagdad,
- Dat er maandelijks honderden doden en gewonden zijn;

Dat nochtans concludeert verweerder dat verzoeker geen nood heeft aan een bescherming aangezien, het openbare leven niet stil is gevallen, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle hebben over Bagdad – quod non – en dat het impact van het geweld niet van die aard is dat de inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten;

Dat zoals bewezen, verweerder niet met alle vereist objectiviteit de bronnen en gegeven informatie in het administratief dossier, behandeld heeft;

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat er in Irak een binnenlands gewapend conflict heerst conform de internationale rechtspraak;

Dat Bagdad maandelijks het grootste aantal burgerslachtoffers kent;

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat de Iraakse staat machteloos blijft is tegenover de I.S die i Bagdad een terreurcampagne leidt een afschuwelijke aanslagen pleegt;

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat de sjiiitische milities en criminele bendes in alle straffeloosheid de soennitische bevolking vermoord, ontvoert, martelt, arresteert, ...

Dat, ten gevolge verzoeker een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen van zijn persoon of leven wegens het willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict die in Bagdad heerst;

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is met onwettigheden nu ze haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt;

Dat de middel is gegrond;

In uiterst ondergeschikte orde vraag verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende onderzoeksmaatregelen.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een gehoorverslag (bijlage 3) een arrest van de Raad van State (bijlage 4), een rapport van Caritas International (bijlage 5), algemene informatie over de (veiligheids-)situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 6-8), een ontwerpresolutie (bijlage 12) en enkele beleidsnota's inzake Irak (bijlagen 9-11).

2.2. Verweerder legt op 7 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en een document van Musings on Iraq van 16 augustus 2016

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze de overigens louter algemeen geformuleerde artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker duidt evenmin aan welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij benevens het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Er kan niet worden ingezien en verzoeker duidt niet hoe dit artikel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

2.3.4. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat artikel 26 PR CGVS, artikel 13 EVRM, artikel 41 van het Handvest en de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties (e-mails en telefoongesprekken) de auteur niet wordt gespecificeerd, dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij dit artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de*

gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de (referenties van de) e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Dit geldt nog des te meer nu het niet ernstig is van verzoeker dat hij enerzijds kritiek spuit op de (betrouwbaarheid en volledigheid van de) informatie van verweerder doch dat hij hieruit anderzijds zelf veelvuldig citeert ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Dezelfde redenering als deze *sub* 2.3.5. kan worden gevolgd inzake de beoordeling van artikel 4 van het Handvest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van dit artikel is aldus niet aan de orde.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.9. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande motieven.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door de sjiiitische militie, in casu Asaeb Ahl al Haq (AAH), voor de strijd tegen IS/Daesh. U duidt dit desondanks aan als het hoofdmotief van uw vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p. 18). Informatie

waarover het CGVS beschikt ("COI Focus: Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 05 februari 2016, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt echter dat al Hashd al Shaabi (HS), de overkoepelende organisatie van de milities – waartoe ook AAH behoort - die deelnemen aan de strijd tegen IS/Daesh, uitsluitend werkt met vrijwilligers en bijgevolg geen nood heeft aan het dwingen van jonge mannen. In juni 2014 meldden zich naar schatting één miljoen vrijwilligers aan naar aanleiding van de oproep van de sjiiitische leider ayatollah al Sistani waardoor velen van hen noodgedwongen geweigerd werden. Zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, was er nog steeds geen sprake van een tekort aan vrijwilligers.

Gezien het grote aanbod aan vrijwillige leden is het hoe dan ook opmerkelijk dat de milities een ongemotiveerd iemand zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen. U kon dan ook niet hardmaken waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn. Eerstens behoort u tot de soennitische strekking. Het lijkt voorts nog hoogst merkwaardig dat sjiiitische milities, gekend voor hun vijandigheid jegens soennieten, diezelfde soennieten aan hun kant willen krijgen. In de beschikbare mensenrechtenrapporten noch in de Iraakse of internationale pers wordt bovendien enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering van soennitische moslims bij HS. Hoewel er zich wel degelijk enkele soennitische milities vrijwillig aansloten bij HS, blijft zelfs deze samenwerking tussen de soennitische stammenmilities en de sjiiitische milities uiterst moeizaam. U kunt bovenstaande informatie niet op overtuigende wijze weerleggen. U gevraagd waarom een sjiiitische militie soennieten zou rekruteren, merkt u enkel op dat soennieten zich aansluiten uit schrik voor HS, om ontvoeringen en dreigementen te vermijden (CGVS, p. 20). Wanneer de vraag u nogmaals wordt gesteld, antwoordt u opnieuw ontwijkend. U stelt dat HS het schandalig vindt dat soennieten hen niet accepteren, dat zij zichzelf als helden beschouwen en de soennieten beschouwen als de oorzaak van de problemen in Irak (CGVS, p. 20)..

Als voorbeeld verwees u hierbij naar twee van uw medestudenten, beiden lid van HS, die na elke bomaanslag u en alle andere soennieten als schuldigen aanduiden en de problemen in Irak aan de soennieten toeschreven (CGVS, p. 20). Deze zienswijze en attitude indachtig is het des te onwaarschijnlijker dat de sjiiitische milities, i.c. AAH, "onbetrouwbare" soennieten zou dwingen zich bij hen aan te sluiten en met hen samen te werken. De door u geschetste attitude van HS ten aanzien van de soennieten bevestigt daarentegen eens te meer de heersende vijandigheid ten aanzien van de soennitische gemeenschap. U kunt voorts niet aantonen waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door AAH. U wordt verschillende malen gevraagd waarom u in het bijzonder gedwongen gerekruteerd zou worden. Vooreerst stelt u dat iemand die niet akkoord gaat met de daden van de milities onmiddellijk wordt aangesproken en gevraagd zich aan te sluiten of spion te worden (CGVS, p. 23). Verder verklaart u dan weer dat u een rustig persoon bent (CGVS, p. 21) en dat elk rustig iemand die van het leven geniet en vrienden heeft, wordt lastig gevallen en gevraagd zich aan te sluiten (CGVS, p. 23). Later verklaart u dan weer dat AAH u wilt rekruteren gezien u hun ideeën niet aanvaardt en u weigerde zich aan te sluiten (CGVS, p. 25), een antwoord waarvan de causaliteit niet lijkt te stroken. U tot slot confronterend met het feit dat het rekruteren van een tegenstander niet productief lijkt, zegt u dat AAH u niet in de strijd zou inzetten maar zou gebruiken om te stelen en mensen lastig te vallen in Bagdad (CGVS, p. 25). Dit is echter uw eigen conclusie (CGVS, p. 25) en blijft dan ook niet meer dan een veronderstelling. Deze verklaringen zijn keer op keer ontoereikend vermits zij niet aantonen waarom u persoonlijk, tegen de gekende informatie en algemene tendens in, alsnog gedwongen gerekruteerd zou worden. Bovendien heeft u geen kennis van anderen die op eenzelfde manier gedwongen gerekruteerd werden en/of bedreigingen ontvingen na het weigeren van AAH-lidmaatschap. U weet enkel dat soennieten zich hebben aangesloten (CGVS, p. 24), hetgeen het CGVS niet betwist.

Naast de drie brieven die u zogenaamd ontving in de week van 16 juni 2015, vernam u verder niets meer van AAH. Hiervoor heeft u evenmin een overtuigende verklaring. Niemand wist waar u was sinds u naar uw nicht gevlucht was (CGVS, p. 22), zo verklaarde u het stilzwijgen van AAH. U erop wijzend dat de eerste drie brieven gewoon bij uw moeder werden afgegeven en dat AAH daar dus opnieuw kon aankloppen, antwoordde u dat u het land had verlaten (CGVS, p. 22). Nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u nog meer dan drie weken na de dreigbrief in Irak bleef, merkte u op dat er niets sterker is dan een doodsbedreiging en dat AAH bijgevolg niets meer kon doen (CGVS, p. 24). Het spreekt voor zich dat deze verklaringen niet afdoende en zelfs onlogisch zijn. Gezien de machtspositie en het criminele karakter van de milities (CGVS, p. 10), zoals u zelf verklaarde, is het weinig waarschijnlijk dat zij geen verder gevolg zouden geven aan hun bedreigingen. Minstens mag het verbazen dat zij niet meer naar u zouden komen zoeken

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde brieven van AAH, namelijk twee uitnodigingen en de dreigbrief, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Allereerst dient te worden benadrukt dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze werden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Wat de oproepingsbrieven u bij AAH te melden en de dreigbrief van AAH betreffen dient voorts te worden benadrukt dat het hier gedrukt document gaat wat door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kan worden opgemaakt. De authenticiteit van deze document kan aldus niet worden nagegaan.

Dat het logo en de stempel van AAH op deze documenten te zien is, doet hieraan geen afbreuk. Wat de oproepingsbrieven betreft die u kreeg van AAH kunnen voorts nog een aantal bijkomende opmerkingen worden geformuleerd. Zo beweerde u dat u de eerste brief ontving op 15/6/2015. De twee uitnodiging ontving u op 17/6/2015, zo stelde u (CGVS p. 15 en 16). Aangaande de eerste uitnodiging die u kreeg stelde u dat er geen datum of tijdsbepaling werd vermeld betreffende het tijdstip waarop u zich diende aan te melden (CGVS p. 15 en 16). Nochtans blijkt uit de vertaling van het betreffende document dat wel degelijk een specifiek tijdstip werd gegeven, i.c. werd u opgedragen u diezelfde dag na het middaggebed aan te melden (zie vertaling document in groene map). Wat de tweede brief betreft verklaarde u voorst dat er ook geen datum stond vermeld waarop u zich diende aan te melden, maar wel dat u zich na het vrijdagsgedeb moest aanmelden (CGVS p. 16). Gezien 17/6/2015 een woensdag was, zou dit willen zeggen dat u zich pas na twee dagen diende aan te melden na het avondgebed. Ook dit strookt echter niet met de inhoud van het document zelf zoals blijkt uit de vertaling (zie vertaling document in groene map). In de uitnodiging wordt u immers opgedragen om u weerom de dag zelf na het avondgebed aan te bieden. Dat uw verklaringen betreffende beide uitnodigingsbrieven niet stroken met de inhoud van de uitnodigingen zelf wat betreft de momenten waarop u zich diende aan te melden doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast legde u ook een aangifte voor van 26 juni 2015 bij de politie van al Yarmouk. Na vertaling van het document dient ook hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het document. U verklaarde immers dat u reeds op 16/6/2015, nadat de eerste uitnodigingsbrief bij uw moeder werd afgegeven, onderdook bij uw tante (CGVS p. 9, 16 en 18). Echter, uit een vertaling van het politioneel document blijkt dat u pas na de dreigbrief uw huis verliet, i.c. op 21/6/2015. (Dit terzijde, het door u voorgelegde politioneel document kan hoogstens aantonen dat u klacht indiende bij de politie. Het betreft echter een loutere weergave van uw eigen verklaringen die door de politie werden genoteerd. Uit deze stukken kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de feiten waarvoor u klacht indiende zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De overige documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande argumentering. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw woonstkaarten en uw studentenkaart hebben slechts betrekking tot uw identiteit, herkomst en opleidingsniveau hetgeen hier niet ter discussie staat. Voorafgaande bevindingen indachtig volstaan deze documenten hoegenaamd niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, onverminderd gehandhaafd.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkele van zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt en meent dat zijn verklaringen in overeenstemming zijn met de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Met het louter herhalen van zijn verklaringen en de verwijzing naar de informatie van het administratief dossier doet hij geen afbreuk aan voormelde concrete motieven waaruit blijkt dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is.

Volgens verzoeker diende de dossierbehandelaar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indien deze van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering omdat deze niet in overeenstemming zijn met de beschikbare informatie verzoeker pertinente vragen te stellen om hem de mogelijkheid te geven zichzelf uit te leggen en zo zijn verklaringen *in concreto* te situeren. De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Verzoeker heeft bovendien de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde vaststellingen en toont niet aan dat de commissaris-generaal *in casu* verplicht was hem vooraf te confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

Het argument dat verzoeker niet tevreden is met één vraag *"Probeer nog eens aan te tonen waarom dat bij jou wel gebeurd is"* en dat deze vraag aanduidt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit en onpartijdigheid te werk is gegaan kan niet volstaan om de gedane vaststellingen te verklaren. Vooreerst ziet de Raad niet in op welke wijze dat op basis van deze vraag zou kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit en onpartijdigheid te werk is gegaan. Meer nog, voorafgaandelijk aan deze vraag stelde de dossierbehandelaar verzoeker zelfs in kennis van het feit dat hij over informatie beschikt waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering niet gebeurt, waardoor verzoeker de kans wordt gegeven om dit in zijn geval te concretiseren. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor dienaangaande enkel verwees naar de documenten die hij heeft neergelegd (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de commissaris-generaal verzoeker andere vragen had dienen te stellen. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat herhaaldelijk de vraag werd gesteld waarom AAH verzoeker persoonlijk wilde rekruteren (stuk 5, gehoorverslag, p. 23, 24, 25), waaromtrent ook uitgebreid werd gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"U kunt voorts niet aantonen waarom u persoonlijk geviseerd zou worden door AAH. U wordt verschillende malen gevraagd waarom u in het bijzonder gedwongen gerekruteerd zou worden. Vooreerst stelt u dat iemand die niet akkoord gaat met de daden van de milities onmiddellijk wordt aangesproken en gevraagd zich aan te sluiten of spion te worden (CGVS, p. 23). Verder verklaart u dan weer dat u een rustig persoon bent (CGVS, p. 21) en dat elk rustig iemand die van het leven geniet en vrienden heeft, wordt lastig gevallen en gevraagd zich aan te sluiten (CGVS, p. 23). Later verklaart u dan weer dat AAH u wilt rekruteren gezien u hun ideeën niet aanvaardt en u weigerde zich aan te sluiten (CGVS, p. 25), een antwoord waarvan de causaliteit niet lijkt te stroken. U tot slot confronterend met het feit dat het rekruteren van een tegenstander niet productief lijkt, zegt u dat AAH u niet in de strijd zou inzetten maar zou gebruiken om te stelen en mensen lastig te vallen in Bagdad (CGVS, p. 25). Dit is echter uw eigen conclusie (CGVS, p. 25) en blijft dan ook niet meer dan een veronderstelling. Deze verklaringen zijn keer op keer ontoereikend vermits zij niet aantonen waarom u persoonlijk, tegen de gekende informatie en algemene tendens in, alsnog gedwongen gerekruteerd zou worden." Verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij hierover vier documenten heeft neergelegd, maar gaat volstrekt voorbij aan de pertinente vaststellingen omtrent deze documenten in de bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk. Verzoeker toont met zijn argumentatie geenszins aan dat de dossierbehandelaar partijdig of niet objectief heeft gehandeld. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat werd vastgesteld dat hij tevens geen kennis heeft van anderen die op eenzelfde manier gedwongen werden gerekruteerd en/of bedreigingen ontvingen na het weigeren van AAH-lidmaatschap. Ook werd erop gewezen dat verzoeker nog drie weken na de ontvangen dreigbrief in Irak bleef en niets meer vernam van AAH, hetgeen gelet op de machtspositie en het criminele karakter van de milities weinig waarschijnlijk is.

Dient voorts te worden opgemerkt dat, waar verzoeker met redenen aanhaalt dat uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviseerd of vervolgd. Aldus dient verzoeker aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd.

Waar verzoeker in dit kader de nadruk vestigt op zijn profiel en verweerder verwijt dat met dit profiel geen rekening gehouden zou zijn, dient te worden vastgesteld dat dit een miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt namelijk op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedwongen zou zijn gerekruteerd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar het Franstalige arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 van de RvV kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. In dit arrest werd indertijd geoordeeld dat er onvoldoende (actuele) informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet het geval.

De verwijzing naar de twee Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is evenmin dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. In casu ligt recentere landeninformatie voor.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.11. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij in het verleden reeds werd vervolgd of slachtoffer werd van ernstige schade. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.12. De aangevoerde schending van artikel 4 PR CGVS kan gelet op de voormelde vaststellingen evenmin worden aangenomen.

2.3.13. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF